

ham at tie stille, efter at han har lidt sin Straf og faaet Æresoprejsning, men han kan ikke faa Ro hverken Dag eller Nat, saa længe han har denne Dom siddende paa sig. Det drejer sig nemlig ikke om ham alene, men ogsaa om hans Børn, som ere voksede op med Tanken om, at deres Fader er bleven dømt som Brandstifter. Jeg vil anmode den højtærede Justitsminister, som jeg tror er en retfærdigt følende Mand, om at hjælpe dette Menneske til at faa sin Sag undersøgt igen og paa Grundlag af de Oplysninger, som findes her, og andre Oplysninger at faa afgjort, om der skulde være sket denne Mand Uret, saa at de Folk, der have bidraget til at skabe denne Mands Skæbne ligesom saa mange andres, kunne blive satte paa deres rigtige Plads.

Jeg skal derefter gøre nogle Bemærkninger i Anledning af Udtalelser, som ere fremsatte af forskellige Medlemmer af dette Ting imod mit Parti. Der blev af det ærede Medlem fra Hjørring (J. Sørensen) sagt en Sætning, som jeg fuldt kan underskrive. Han sagde: Det manglede bare, at vi ikke skulde have Lov til at tale om de sociale Reforme. Og det har det ærede Medlem Ret i. Ja vist skal man have Lov til at tale om dem. Et andet Medlem, det ærede Medlem fra Kolding (Laursen), har søgt at bortfortolke de Udtalelser, der ere fremkomne fra mit Parti og fra anden Side, og som gaa ud paa at bevise, at der var en Tendens oppe til at ødelægge de sociale Reforme. Men det er ikke lykkedes. Og det er ikke forunderligt, at denne Tanke er kommen op. Det er netop at ødelægge de humane Ordninger at bringe dem ind i saadanne Reforme, at det bliver dem, der skulle nyde godt af dem, der selv skulle betale dem. Det Foredrag, vi hørte af det ærede Medlem fra Kolding, var gennemsyret netop af denne Tanke. Han sagde et Ord, som synes at have god Klang i forskellige Medlemmers Øre, nemlig Ordet: Selvforsørgelse. Jeg skal indrømme, at Normen i Samfundet burde være Selvforsørgelse, men Samfundsf forholdene ere i Virkeligheden saadanne, at Selvforsørgelse i den Forstand, hvori det ærede Medlem fra Kolding tager det, er umulig. Hvis de, der tale om Selvforsørgelsesprincippet som Normen, virkelig ville bidrage til at gennemføre dette, maa de virke for at afskaffe Udbytningen af Arbejderne, saa maa de virke for, at ikke alene Arbejdspligten, men ogsaa Arbejdsretten anerkendes.

Der er fra forskellig Side, ogsaa fra

Sparekommissionen, gjort Forsøg paa at faa nedsat Statens Bidrag til Arbejdsløshedsunderstøttelsen, og man gør det ud fra den samme Forudsætning, som det ærede Medlem fra Vinderup (Moltesen) gjorde sig til Talsmand for i sin Reklametale for „Arbejdet adler“. Han sagde f. Eks. i denne Tale: Vi skulle ikke give de nødlidende Mad, vi skulle give dem Arbejde, og han mente, at „Arbejdet adler“ var en Forening, der kunde løse denne Opgave. Jeg vil sige til det ærede Medlem fra Vinderup, at jeg vilde ønske, at han havde Ret, at saadanne Smaaforanstaltninger, saadanne Palliativer kunde nytte, jeg vilde ønske, at det store Spørgsmaal om Arbejdsløsheden og alt, hvad der hænger sammen dermed, ikke var større, end at det kunde løses paa den Maade. Men vore Samfundsf forhold ere af en saadan Beskaffenhed, at det ærede Medlem vil blive skuffet i sine Forventninger. Som Samfundsf forholdene ere, vil det ikke kunne lykkes ved Hjælp af Foreningen „Arbejdet adler“ at løse Spørgsmaalet om Arbejdsløsheden og alt, hvad deraf følger. Det vil være umuligt for „Arbejdet adler“ at skaffe Arbejde til alle de Skomagere, Skrædere, Snedkere og Tømrere, der blive ledige; man kan sende dem ud at blive Pindehuggere eller Grøftegravere, men jeg tror ikke, at Arbejdsløshedsspørgsmaalet løses derved.

Der er et Spørgsmaal, som jeg ogsaa i Aar vil fremdrage. Der har tidligere her i Tinget været rejst Debat om at faa nedsat en Kommission til at undersøge Privatbanefunktionærernes Forhold. Der var sidst her i denne Sal en hidsig Debat derom, og denne Debat er bleven fortsat omkring i Landet, og det har vist sig, at den Kritik, der paa dette Omraade er rejst af mine Partifæller i denne Sag, har været rigtig. Den er godkendt af Privatbanefunktionærerne, og det viser sig, at det Ønske, der fra vor Side har været næret om at faa nedsat en Kommission, er blevet forstærket i denne Sommer. Kravet vil i den allernærmeste Fremtid fremkomme fra Funktionærerne selv. Der er nylig holdt en Generalforsamling, hvor man vedtog at indgaa til Regering og Rigsdag med et Andragende om at faa en saadan Kommission nedsat, og jeg vil sige til det høje Ting og den højtærede Regering, at der er al mulig Grund til at efterkomme Privatbanefunktionærernes Ønske i saa Henseende. Der vil maaske blive sagt, at det er et Forhold, Staten ikke skal blande sig i, og at det maa blive